

בש"פ 302/22 - עלאא הלסי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 302/22

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: עלאא הלסי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערער על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופטת ת' בזק-רפפורט) במ"ת
6968-05-21 מיום 29.12.2021

בשם המבקש: עו"ד רמי עותמאן

בשם המשיבה: עו"ד יוסף קנפו

החלטה

ההליך שלפניי נסב על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ת' בזק-רפפורט) מיום 29.12.2021. כפי שיוסבר בהמשך, ההליך הוגדר תחילה כ"ערר", אך סיווגו הנכון הוא בקשת רשות לערער.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום שמייחס לו עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, חבלה במזיד לרכב ותקיפה בנסיבות מחמירות. בד ובבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את המבקש עד תום ההליכים נגדו. ביום 8.6.2021 הוגש תסקיר בענייניו, אשר המליץ על מעצרו עד תום ההליכים, לאחר שמצא כי לא היה בחלופה שהוצעה כדי לצמצם את הסיכון שנשקף מהמבקש. ביום 10.6.2021 הורה בית המשפט המחוזי בירושלים על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. ערר על החלטה זו נדחה בהחלטת בית משפט זה (בש"פ 4206/21 הלסי נ' מדינת ישראל (21.6.2021)). ביום 27.7.2021 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר, ובעקבות זאת הורה בית המשפט על הגשת תסקיר משלים בענייניו. בתסקיר המשלים מיום 27.10.2021 עמד שירות המבחן על כך שהמבקש מגלה מוטיבציה להשתתף בהליך טיפולי על מנת למנוע הישנות מעורבותו באירועים פליליים, והמליץ על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני, וכן על הטלת צו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים שבהם תיבחן אפשרות שילובו בתכנית טיפול. ביום

28.10.2021 הורה בית המשפט המחוזי בירושלים על קבלת חוות דעת ממנהלת הפיקוח האלקטרוני. משהוגשה חוות דעת שלפיה קיימת היתכנות כאמור, ביום 7.11.2021 הורה בית המשפט על מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי, בתנאים שפורטו בהחלטתו, ובהם צו פיקוח בהתאם להמלצה האמורה.

2. בחלוף פחות מחודש, ביום 5.12.2021, נערך למבקש שימוע בעקבות 4 הפרות של תנאי הפיקוח: שלוש יציאות לא מאושרות ממקום הפיקוח וכן הימצאותו ללא מפקח בביקור שנערך במקום הפיקוח. בסוף השימוע החליט הממונה על הפיקוח האלקטרוני על המשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני, ואולם המבקש הזהיר כי הפרות נוספות עלולות לגרום להפסקת מעצרו בפיקוח אלקטרוני והחזרתו למעצר מאחורי סורג ובריח. ואולם, ביום 23.12.2021 הפר המבקש פעם נוספת את תנאי מעצרו, כאשר נקרעה רצועת צמיד האיזוק. בעקבות זאת, נערך למבקש שימוע נוסף ביום 26.12.2021, שבו דחה הממונה את טענותיו של המבקש באשר לנסיבות שבהן בוצעו ההפרות, והוסיף כי התרשם שהמבקש אינו לוקח אחריות על מעשיו. לפיכך, הורה הממונה באותו היום על הפסקת מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני.

3. ביום 29.12.2021 הותיר בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ת' בזק- רפפורט) את החלטת הממונה על כנה (כסמכותו לפי סעיף 22ח(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; להלן: החוק), לאחר שלא מצא מקום להתערב בה. בית המשפט עמד על כך שבהתנהלותו האמורה, הפר המבקש את אמון בית המשפט בו. כן קבע בית המשפט שלא נפל פגם בהחלטת הממונה לדחות את טענות המבקש באשר לנסיבות שבהן בוצעו ההפרות. בית המשפט ציין כי בחלוף שבועיים וחצי בלבד לאחר שהמבקש הזהיר שהפרות נוספות מצדו עלולות לגרום למעצרו מאחורי סורג ובריח, הפר המבקש פעם נוספת את תנאי המעצר. משכך, קבע בית המשפט כי החלטת הממונה סבירה.

4. מכאן הבקשה שלפניי, בה טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בהחלטתו להותיר את החלטת הממונה על כנה. המבקש חוזר על טענותיו בבית המשפט המחוזי בנוגע לנסיבות שבהן בוצעו ההפרות, אשר לטענתו לא נסתרו על ידי הממונה. כך למשל טוען המבקש שחלק מההפרות נגרמו כתוצאה מתקלה בציוד, וכי הנזק לציוד האיזוק נגרם כתוצאה מתאונה שנגרמה לו. לשיטתו, יש לתת משקל לכך שמדובר בהפרות שחומרתן נמוכה באופן יחסי, וכן לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, שמצדיקות מתן הזדמנות נוספת למעצר בפיקוח אלקטרוני. המבקש מוסיף ומדגיש כי הוא צפוי להתחיל הליך טיפולי, בהתאם להמלצת שירות המבחן בתסקיר המשלים, וכי מאסר מאחורי סורג ובריח יפגע בכך.

5. בדיון שנערך לפניי, טענה המשיבה כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. המשיבה עמדה על מסוכנותו של המבקש, שנלמדת לשיטתה מעברו הפלילי ומכתב האישום שהוגש נגדו. המשיבה הוסיפה כי לא ניתן ליתן אמון במבקש נוכח התנהלותו לאחר שהועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני, ובפרט מאחר שזמן קצר לאחר השימוע הראשון, שבמסגרתו ניתנה לו "הזדמנות נוספת", שב והפר את תנאי מעצרו.

6. לאחר שעיינתי בבקשה, והאזנתי לטענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. כפי שצינתי בפתח הדברים, ההליך הוגדר תחילה על ידי הצדדים כ"ערר", ואולם מדובר בבקשת רשות לערער (כלשון סעיף 22ח(ד) לחוק). בהקשר זה, נקבע בעבר כי בקשת רשות לערור על החלטת הממונה על הפיקוח האלקטרוני דומה לבקשה ב"גלגול שלישי", כך שרשות כאמור תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם

של הפרטני של הצדדים או בהתקיים נסיבות חריגות (בש"פ 5366/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (15.8.2021); בש"פ 2238/21 אשיר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.4.2021)). ואולם, משהתקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים, ובשים לב לכך ששאלת סיווג ההליך הועלתה מיוזמת בית המשפט- ראיתי להדרש גם לגופן של טענות המבקש. כידוע, מעצר באיזוק אלקטרוני מבוסס, בין היתר, על האמון שנותן בית המשפט בנאשם (בש"פ 1375/18 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.2.2018)). בענייננו, המבקש הפר את תנאי המעצר מספר פעמים, והכל בתקופה הקצרה שחלפה מיום העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני ועד להחלטת הממונה. יתרה מכך, אף לאחר שנערך למבקש שימוע שבו הוזנה כי הפרה נוספת עלולה לגרום לכך שיובא למעצר מאחורי סורג ובריח, הפר המבקש את התנאים שנקבעו פעם נוספת. הן הממונה על הפיקוח האלקטרוני, הן בית המשפט המחוזי דחו את טענות המבקש לעניין הנסיבות שבהן התקיימו ההפרות, וחרף טיעוניו המפורטים של הסניגור המלומד לא הונח לפניי טעם טוב לסטות מקביעות אלה. משכך, איני סבור כי במקרה דנן יש להתערב בהחלטת הממונה להורות על הפסקת האיזוק האלקטרוני ובהחלטת בית המשפט המחוזי שלא מצאה להתערב בהחלטה זו. לצד זאת, יצוין כי ככל שיהיה בידי המבקש להצביע על שינוי נסיבות (ובכלל זאת בכל הנוגע להליך הטיפולי שאליו התייחס בטענותיו לפניי), תהא פתוחה לפניו הדרך להגיש בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, אשר יחליט בה כחכמתו.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ז בשבט התשפ"ב (19.1.2022).

ש ו פ ט